

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1176/2019
12.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Драгана Аћимовића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Јелић, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 749/18 од 24.10.2018. године и Кж3 15/19 од 14.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 749/18 од 24.10.2018. године и Кж3 15/19 од 14.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 749/18 од 24.10.2018. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду К 1735/16 од 06.12.2017. године, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела утаје из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је изречна условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року проверавања од четири године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оштећено Привредно друштво „ББ“ ДОО ..., је ради остваривања имовинско-правног захтева упућено на парницу, док је на основу одредбе члана 261. став 2. и члана 264. ЗКП окривљени АА обавезан да на име судског паушала плати износ од 20.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажни пресуде под претњом принудног извршења, као и да плати трошкове кривичног поступка о чијој ће се висини одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжЗ 15/19 од 14.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 749/18 од 24.10.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Јелић због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ, а да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа на којој ће се одлучивати о захтеву.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношења одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву наводи да је окривљени у својству директора потписао уговор о лизингу из чега не произилази закључак да је предмет лизинга поверен њему као физичком лицу, а из чињеница да предмет лизинга није у целости исплаћен нити враћен, не произилази закључак да је предмет употребљаван, да је његовом употребом остварена имовинска корист, при чему је нарочито спорно у ком обиму је имовинска корист остварена, и који је евентуални удео окривљеног као већинског власника Привредног друштва у присвајању те користи. Бранилац у захтеву наводи да је над друштвом „ВВ“ отворен стечај што подразумева лоше пословне резултате, а не добит, па се и у случају да се ради о кривичном делу утаје из члана 207. КЗ доводи у питање квалификација овог кривичног дела. Надаље бранилац окривљеног у захтеву наводи да се у конкретном случају ради о правном послу који води стицању права својине, а што искључује постојање елемента кривичног дела утаје, а у прилог чињеници да окривљени као физичко лице није извршилац овога дела говори и то да је оштећени пријавио новчано потраживање у стечајном поступку против Предузећа „ВВ“ које му је и признато па је у том смислу и упућен на парницу против окривљеног АА, тако да је по ставу одбране у конкретном случају, реч о правном односу између два правна лица.

Изнете наводе захтева, којима бранилац образлаже повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а трећестепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао

јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела утаје из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ (страна три, став четири и страна четири став један и два трећестепене пресуде), које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 492. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић